

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoP/20/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812216936
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3812216936.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej vo veci starostlivosti o maloleté deti F. O. E., nar. XX.XX.XXXX a R. E., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, deti rodičov: U. E., bytom V., D. XXX/XX-X a P. I., bytom B., D. XX/X, o návrhu matky na zvýšenie výživného, na odvolanie otca maloletých detí proti rozsudku Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 11. júna 2013, č.k. 11P/116/2012-93, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na mal. F. O. a mal. R. z 60,- eur na sumu 90,- eur mesačne s tým, že otec je povinný platiť výživné do 5. dňa v mesiaci vopred k rukám matky s účinnosťou od 01.01.2013. Nedoplatok na výživnom za čas od 01.02.2013 do 31.05.2013 v sume 120,- eur je u mal. F. O. otec povinný splácať v splátkach po 20,- eur a u mal. R. vo výške 120,- eur je otec rovnako povinný splácať v splátkach po 20,- eur u oboch detí, vždy spolu s bežným výživným k rukám matky pod stratou výhody splátok od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň návrh otca na zníženie výživného zamietol.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 163 ods. 1 O.s.p. a § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj v čase nového rozhodnutia. Predpokladom zmeny právoplatného rozhodnutia je iba závažnejšia zmena pomerov. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k presvedčeniu, že došlo k zásadnej zmene pomerov na strane maloletých detí, ktoré sú o viac ako o dva roky staršie. Zvýšili sa ich náklady na uspokojovanie základných životných potrieb a to strava, oblečenie, školské potreby a iné. Obe deti chodia do základnej školy v obci V. s čím sú spojené zvýšené náklady hlavne s nákupom učebných pomôcok, ale aj mimoškolskými záujmami, ktorým sa obe deti venujú. Matka má tiež zvýšené náklady v súvislosti so zdravotným stavom mal. R., ktorý je často chorľavý. F. O. sa venuje hraníu na flaute s čím je spojený poplatok 3,50 eur mesačne. V čase poslednej úpravy o výživnom mal. R. ešte do školy nechodil. Matka pracovala do 30.04.2013 s priemerným mesačným príjmom 339,- eur s tým, že jej pracovný pomer zanikol a v čase rozhodovania súdu ešte nebola evidovaná na úrade práce, pretože pred skončením pracovného pomeru bola práceneschopná. Čo sa týka otca na jeho strane nastala zmena pomerov v tom, že v čase rozhodovania už bol evidovaný na úrade práce, ale dal sa zaevidovať až 10.05.2013, hoci dohoda o pracovnej činnosti bola ukončená s podnetu jeho zamestnávateľa Mesto B. 31.01.2013. Od tohto obdobia otec nemal žiaden príjem, nepožiadal o dávku hmotnej núdze a nikde sa nezamestnal. Súd zisťoval akým spôsobom bol s ním ukončená posledný pomer u zamestnávateľa HBT a.s. a zistil, že v tejto spoločnosti naposledy pracoval do 26.03.2010, ale pre neospravedlnenú absenciu s ním bol rozviazaný okamžite pracovný pomer. Odvtedy pracoval len na základe dohody o pracovnej činnosti s mestom B. a jeho dohodnutá odmena bola 150,- eur mesačne. Takúto odmenu mal v čase posledného rozhodnutia dňa 25.01.2011 a pri

rozhodovaní bol bez príjmu. Súd na takúto skutočnosť prihliadnuť nemohol, pretože otec sa dostal do tejto situácie sám vlastným zavinom, pretože porušil pracovnú disciplínu, kde s ním bol ukončený okamžite pracovný pomer. Pokiaľ by sa bol zaevidoval na úrade práce skôr, t.z. do 30.01.2013, úrad práce by mu ponúkol voľné pracovné miesto podľa jeho vzdelania a schopností. Prijatím miesta by si mohol zvýšiť svoju životnú úroveň a prispievať tak zvýšeným výživným na obe maloleté deti. Pokiaľ sa otec uspokojil len s odmenou v čistom vo výške 120,- eur a iné miesto s vyšším zárobkom si nehľadal, zdôvodnil to tým, že sa staral o ďalšie dve maloleté deti, ktoré má s priateľkou L. V.. Na základe zhodnotenia pomerov na strane detí a aj rodičov v čase poslednej úpravy a v súčasnej dobe dospel súd k záveru, že v zmysle § 78 Zákona o rodine došlo k takým zmenám, ktoré upravujú zvýšenie vyživovacej povinnosti. Rozhodol tiež o nedoplatku na zročnom výživnom, ktoré povolil otcovi splácať v splátkach. Súd tiež zisťoval, či sú splnené podmienky na zníženie výživného, avšak dospel k záveru, že tu takéto podmienky splnené nie sú. Nie je v záujme detí, aby túto povinnosť vyživovaciu súd otcovi znížil. Preto jeho návrh na zníženie výživného zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie otec detí, ktorý poukázal na skutočnosť, že je nezamestnaný, evidovaný na úrade práce, má vyživovacie povinnosti na ďalšie dve maloleté deti D. a P. V. a tiež aj on musí z niečoho žiť, pretože sa stará sám o seba.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril opatrovník, ktorý poukázal na tú skutočnosť, že na základe rozsudku Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 05.02.2013 došlo k zmene priezviska maloletých detí na E.. Starostlivosť o deti je zabezpečovaná pravidelne a o deti je postarané po všetkých stránkach. V čase zamestnania matky sa o deti stará jej manžel, prípadne starý otec maloletých detí z matkinej strany. Obe deti dosahujú v škole veľmi dobré výsledky, venujú sa mimoškolským aktivitám. Od poslednej úpravy o výživnom vzrástli aj bežné každodenné potreby detí ako obuv a oblečenie. Deti sa s otcom nestretávajú, tento sa s nimi nekontaktuje ani telefonicky. Ani pri príležitosti sviatkov. Doposiaľ určenú vyživovaciu povinnosť nemôžu považovať za primeranú veku a odôvodneným potrebám detí. Preto žiadali v konečnom dôsledku, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Matka sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa postupoval pri rozhodovaní o návrhu matky na zvýšenie výživného ako aj návrhu otca na zníženie výživného v súlade s § 78 Zákona o rodine, podľa ktorého dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Cit. zákonné ustanovenie umožňuje súdu zmeniť na rozdiel od iných rozhodnutí rozhodnutie o výživnom, ak sa menia pomery a to ako na strane oprávnenej na výživné, tak aj osoby, ktorá je povinná výživné platiť. Plynutím času môžu nastať rôzne zmeny pomerov a tu buď na strane oprávnenej osoby s pribúdajúcim vekom, čo má za následok nárast odôvodnených potrieb v každej oblasti, alebo na strane osoby povinnej výživné platiť v súvislosti so zmenou jej zárobkových, osobných alebo majetkových pomerov.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa nepochybne zistil, že od poslednej úpravy o výživnom uplynula doba takmer troch rokov odkedy sú deti staršie s tým je spojený nárast všetkých odôvodnených potrieb, ktoré uhrádzala matka. Je tak nepochybné, že výživné, na ktoré má podľa rozhodnutia súdu otec prispievať na maloleté deti spolu s prídavkami ako aj príspevkom zo strany matky nepokryjú jej všetky odôvodnené potreby maloletých detí. Súd má totiž povinnosť aj pri rozhodovaní o zvýšení alebo znížení výživného v dôsledku zmeny pomerov v zmysle ust. § 78 Zákona o rodine skúmať aj to, či sú splnené podmienky pre určenie výživného tak, ako sú vymedzené v ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine. Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia totiž obaja rodičia prispievajú na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa vyvodil v súlade so zisteným skutkovým stavom veci správny záver o tom, že osobné, majetkové a zárobkové pomery na strane otca mu umožňujú platiť výživné v stanovenej výške, pretože otec sa sám svojim nezodpovedným prístupom a to v čase, keď pracoval u pôvodného zamestnania, keďže s ním bol okamžite zrušený pracovný pomer a to opakovane pre absenciu a rovnako aj v čase, keď po dobu piatich mesiacov sa nezaevidoval na úrade práce ako nezamestnaný, čím sa zbavil možnosti získať zamestnanie prostredníctvom úradu sa pripravil o potencionálny príjem, ktorý by bol mohol býval dosiahnuť.

Pokiaľ sa otec uspokojil s príjmom 120,- eur mesačne z činnosti, ktorú vykonával pre mesto B., nič mu nebránilo v tom, aby si našiel lepšie zamestnanie, ktoré by bolo lepšie platené tak, aby mohol plniť svoju vyživovaciu povinnosť nielen na deti pochádzajúce zo vzťahu s U. E., ale aj na ďalšie deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť ako uvádzal vo svojom odvolaní.

Preto v konečnom dôsledku odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil s tým, že súd prvého stupňa správne porovnal zmenu pomerov na strane všetkých zúčastnených a správne stanovil výšku vyživovacej povinnosti zo strany otca ako aj nedoplatku na zročnom výživnom. Zároveň sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s konštatovaním súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci tu nie je dôvod na zníženie vyživovacej povinnosti zo strany otca detí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .